

**ПОРА
ЗВЕСТИ
БЛАКИТНИЙ
ХРАМ**

ОЛЕСЬ БЕРДНИК

РУХ

**Київ-Нью-Йорк
1989**

ОЛЕСЬ БЕРДНИК

**ПОРА ЗВЕСТИ БЛАКИТНИЙ
ХРАМ!**

diasporiana.org.ua

м. Одеса
на сцені
Олександр
27.10.89

РУХ

Київ-Нью-Йорк
1989

ПОРА ЗВЕСТИ БЛАКИТНИЙ ХРАМ!..

Ми зводили свій храм без доторку руки...

Ліна КОСТЕНКО

Триває бій на світовому полі.

Віковичний герць між поневолювачами та пільми *волі*.

Термінологія — бюрократи, шовіністи, націоналісти, екстремісти, матеріалісти, ідеалісти — лише затуманює смисл поєдинку.

Все просто, гранично просто: тисячолітні зусилля дітей творчості й праці звільнитися від паразитів, і намагання цих останніх містифікувати цю динаміку з допомогою релігії, соціології, науки чи будь-яких інших теоретичних викрутасів.

Косметика паразитів калейдоскопічно вишукана, бо вони зацікавлені (життєво зацікавлені!) в тому, щоб їх вважали органічним, невід'ємним атрибутом буття. Жерці, керівники, учені, вожді, воеводи, соціологи, апологети різних філософій, — всюди ворущаться щупальця світового змія визиску.

Народи пробуджуються до осмислення зловісної ситуації тисячолітньої духовної експлуатації. В глибинних надрах етносів народжуються рухи для звільнення від вікової дрімоти. Ступаючи нині на нову, небувалу стежину народного руху, слід пильно придивитися довкола, щоб не тягти у прийдешність прадавніх паразитів, що присмоктуються звідусіль. А разом з тим — відтворити тотожність, єдність з правічним національним коренем.

Нам щоразу підсовують нову соціально-політичну цяцьку, і ми, ніби віплюк у притчі, біжимо за тим брязкальцем, за прив'язаним на голоблі снопом сінця, забувши про свою сутність, про своє покликання, чуючи лише бурчання в животі та хльоскання батога погонича.

Хто ж ми? Адже кожен народ є певне духовне древо, і якщо

Накладом Видавництва М. Коць

воно не спиляне, не зрубане, то має прорости унікальним зеллом, притаманним *лише йому*.

Тисячоліття тому нас брутально зрубали, прививши до мотузного пня нові пагони. Та *корінь* знову й знову гнав до сонця рідні парості, і знову й знову їх рубали.

Ми були царськими скіфами, вільними лицарями, громадянами *троянської спілки* — нас зробили холопами Рюриковичів.

Ми були запорожцями, характерниками, захисниками волі й невіддільності, — нас обернули на кріпаків жорстокої, неблаганної імперії.

Ми маємо прокинутися, щоб відновити свій іманентний статус духовних лицарів, бо лише в самореалізації полягає смисл еволюції і поступу народів. Та й не лише народів, це — закон всього сущого!

Ми маємо віднайти в нашій історії, ба, навіть космоісторії! — власне глибинне *ядро*, що визначає національний характер, сутність, смисл. Не відкривши, не збагнувши цієї сутності, народ розпадається, гине. Відкривши, збагнувши, етнос виконує волю Матері-Природи, котра його народила для великих історичних цілей.

Де ж *домінанта*, де *ядро* нашого історичного буття?

Козацтво, Січ, Хортиця.

Такі домінанти є в кожного народу, але їх повинні шукати для себе представники тих чи інших етносів. І коли ці домінантні, визначальні ознаки збагнуті, визначені, має відбутися регенерація, воскресіння народного організму.

Ми згадали. Ми промовили назву свого ядра. Тепер черга за тим, щоб збагнути основне: як відтворити Січ, козацький статус, значення Хортиці.

Ми не хуторяни, не ретрогради. Йдеться не про музейні архаїчні речі. На теперішньому витку буття мовиться про піднесення згаданих понять на новий, космоісторичний рівень. Ми говоримо про Січ духовну, яка кличе віковичних козаків розуму й серця до Небесної Хортиці, вимагає створення Духовної Республіки або Горньої Республіки, яку чверть тисячоліття тому омріяв геніальний син України Григорій Савич Сковорода.

Спробуємо ввести ці начебто абстрактні речі в реалії ураганного, катастрофічного сьогодення.

Ми оглушені гуркотом Космічної Ери. Як це було в прадавніх казках, на перехресті космоісторії височіє камінь, на якому заклично палахкотять слова: "іди ліворуч", "прагни праворуч", "поспішай прямо". Кожен напрямок вишукано оздоблений обіцянками, приманками, за які треба платити. В більшості випадків плата одна й та ж сама — національне зречення. Чому така заподадливість? Хто зацікавлений у формуванні людини без кореня?

Впродовж тисячоліть всілякі сили тягнуть *людину* до "універсалізму", до космополітичних поєднань в денационалізовану спільноту. Які ж аргументи наводяться для такої "необхідності"? Які то сили?

Передусім — імперії. З ними все ясно. Всяка наднаціональна структура, що паразитує на багатстві поневолених народів, намагається якнайшвидше ліквідувати оригінальність націй та племен, щоб вибити з свідомостей експлуатованих істот ідею своєї унікальності, неповторності. Націю, позбавлену творчої потенції, асимілювати легше. Так було завжди. Так є тепер...

Старанно прагнуть денационалізувати людей також різні культури. Вони закликають до аморфної "духовної" спільноти, апелюючи до слів Учителя Нового Завіту: "Нема ні варвара, ні скіфа, ні іудея, ні елліна, — всі діти Божі". Цю прекрасну заповідь інтерпретують, як імператив "злиття", ліквідації національних відмінностей. Таким чином, оригінальна творчість національного генія стає інструментом для возвеличення трансцендентних абстракцій, а точніше — теократичних кланів чи каст. Насправді ж Учитель закликав до об'єднання різних народів та племен в нерушиму Божу Сім'ю.

Філософи та теоретики всіх віків — прислужники економічних чи духовних імперій — створили безліч теорій та доктрин, в яких намагаються ствердити ідею тимчасовості націй та їхню негативну роль в справі всеоб'єднання людства. Вважається, що національні відмінності, амбіції та прагнення створюють нездоланні мури поміж різними народами, і лише нівеляція, усунення цих відмінностей дозволить сформувати загальнолюдську сім'ю.

Запитаємо самі себе: що таке *нація*? Що *вона* дає *людині*?

Найвища ідея всіх філософій та світоглядів — свобода духу.

Але як саме дух проявляється на Землі?

Через *слово, думку, почуття*.

Слово, думка, почуття, — тобто, душу людини, — формує нація, народ. Вони дарують людині мову, традицію, естафету історичних досягнень і місію спадкоємності творчості.

Абстрактна *людина* — абсурд. Кожна мисляча істота розкривається, самореалізується на космоісторичному Древі пошуку, досягнення, боротьби, самоствердження, любові, братерства. Це Древо — Людство. Кожен народ, нація — одна з віток глобального Древа.

Отже, *людина* — листок на національній вітці, як народ — гілка на вселюдському дереві, як людство — унікальна парость в космічному Саду Життя.

Неможливо перескочити ці градації буття. Марно ставати просто "громадянином Всесвіту", ігноруючи культурні, мовні, традиційні, духовні особливості того чи іншого конкретного народу, як не може листок існувати самодостатньо, поза тим чи іншим деревом. Позанаціональна людина — фікція, перекотиполе, потенційний зрадник, який не має творчої пуповини, а отже, готовий до паразитування в лоні будь-якого народу.

Що може створити "космополіт"? Якою мовою? Для кого? Де його *мати*? Де його *мета*? Де *сім'я*? Що він понесе у Космос, навіть оволодівши супермогутньо технологією? Всеїдність? "Плюралістичну" гнучкість, здатність пристосовуватися до будь-яких метаморфоз та змін?

Такого хамелеона не прийме жодна планета, жодна сфера буттєвості, бо Брати з далеких світів чекають не нівельованих виродків, не асимільованих біороботів, а унікальних творчих духів, які навіть в умовах тяжкого земного світу зберегли індивідуальне обличчя і неповторну райдугу рідного Слова-Логоса.

Деякі соціологи, теоретики декларують любов до людства *взагалі*.

Це — ошуканство й брехня.

Якщо ти не зумів полюбити рідну матір, рідний народ, як же ти зможеш любити "все людство"? Щоб квітував Сад Людства, треба уважно, старанно, любовно плекати кожне дерево-націю *зокрема*.

Отож знову й знову підкреслимо, що нація — є Матір душі, психіки, мислення, смислу буття. Нація вимагає від особи іспиту

вірності, певності, індивідуальності, мужності, творчості, послідовності, розпізнання, духовності, краси, любові. Нація — прообраз Вселенської Сім'ї. Нація — відображення Матері Божої на Землі.

2.

Наводиться аргумент про антагонізм націй, про вічну війну між ними. А далі стверджується теза, що ліквідація, або "культурніше" — "злиття" націй, прискорить об'єднання людей в спільну сім'ю. Ігнорується те, що антагонізм завжди виявляється, породжується не духом націй, а тими чи іншими групами, кланами, мафіями, імперіалістичними центрами, котрі паразитують на творчій силі народів, спрямовуючи ту потугу на антинаціональні справи. Потрібна повна *правда* при розгляді національної проблеми. Але перед тим слід запитати: *хто має право розглядати й вирішувати цю проблему?*

Безумовно, лише Сини Нації.

Долю Матері мають вирішувати лише її Діти, а не чужі люди. Тому будь-яке кучеряве теоретизування довкола проблем нації, мови, національних традицій, культури неприпустиме. Лише самі генетичні глибини того чи іншого дерева можуть знати й вирішувати, коли, де й як вирощувати той чи інший листочок, ту чи іншу квітку, якого забарвлення, якого запаху.

Ясна річ, ми не утопісти і розуміємо, що *вільному* вирішенню навіть оголених проблем ставлять перепони конкретні історичні нагромадження у вигляді імперських реліктів: структур, забобонів, міфологем, звичаїв, стереотипів, соціальної інерції, економічних передумов або й просто — елементарного паразитування в різних сферах буття. Рвати ці зв'язки *одразу* — болісно, небезпечно, а інколи навіть *недоцільно* або *негуманно*.

Необхідно знайти шлях до самовизначення націй, народів та племен понад *нерозв'язними вузлами* актуальних протиріч. Більше того, треба, щоб знайдене рішення було прийняте для кожного народу, а, тим більше, для *такого народу*, ім'ям якого спекулюють, формуючи теологічну, імперіалістичну чи соціальну темницю або доктрину.

Така ідея народилася і сформувалася, визначилася в річці народного руху України. Мова йде, як ми про це згадали на початку, про започаткування в надрах народів Землі Духовних Республік. Конкретно тепер пропонується розглянути й ствердити пропозицію про народження на космоісторичному полі Української Духовної Республіки, або Духовної, Святої України.

Конкретизуємо цю ідею.

3.

Уважний і чесний аналіз історичного минулого Планети, а також сучасної світової ситуації, показує, що практично *всі* державні й правлячі *структури* — *банкрути*. Ніхто не продемонстрував світові створення неантагоністичного об'єднання людей чи народів, котре б мало стратегічні перспективи еволюційного поступу в прийдешньому. Завжди і всюди — в минулому й тепер — ми бачимо невпинні війни, повстання, перевороти, жажливі порушення прав людини чи народу, катування, репресії, шибениці, гільйотини, розстріли, духовні приниження, експлуатації, обмани.

Безумовно, можна розшукати в тій чи іншій країні або епосі світлі сторінки, людських лідерів, гуманні декларації. Проте найпрекрасніші ідеї, втілюючись у старих, порочних вмістилищах, спотворюються і перетворюються у власну протилежність.

Сучасний стан — дитя минулого. Згадаймо *історію світу*.

Всі ці походи, гекатомби жертв, амбіції диктаторів, кровопускання, велеречивість і пиha жерців та завойовників, піраміди трупів, знищення бібліотек та храмів, носіїв знання та пророків! Всі ці гордовиті монархи, диктатори, творці убогих доктрин, політичні брехуни й ошуканці, релігійні містифікатори, всі ці люциферіанські діти, що стверджують свої лукаві задуми на психоенергетиці народів! Що ми можемо синтезувати з купи історичного сміття *тепер*, на порозі Космічної Ери? Божевільне політичне марення, або псевдорелігійна лихоманка повинні бути подолані, бо інакше всі наші "будівництва", "перебудови", "прогреси" та "еволюції" чи "спасіння" — виявляться міражем і самомістифікацією.

Ми потрапили в полон чорно-білого видіння світу: теїзм — атеїзм, матеріалізм — ідеалізм, Бог — Сатана, правда — брехня. Всі ці фікції закрили від нас Єдність Світу.

Буття — райдуга. В райдузі взагалі нема чорно-білого. І чорне і біле — повстання супроти *райдуги*: чорне — поглинання кольорів, біле — відкидання, заперечення. Ми — раби низки філософських та інших стереотипів.

Треба *стрибком* вискочити із спектаклю віків. Прорватися до власної суті, полоненої прагматизмом історичного балагана. Чи можуть політекономічні структури *держав* очолити такий стрибок?

Це — виключено. Програма самозбереження *структури* заважає навіть архіпрогресивним лідерам держав використати бюрократичний апарат для *самотрансформації* держави. Тиранія державної машини нездоланна, доки вона *панує* над культурою і духовністю. Адже саме духовність є тим зерном, що має зростити древо Зоряного Братерства Народів, при якому всі насильницькі, бюрократичні структури примусу та поневолення розтануть у тумані минулих темних віків. Тому держави є природними ворогами всіх еволюційних перетворень, вони всільяко будуть заважати творчим силам народів (своїх і чужих) розкритися в повну силу.

Епоха духовності вимагає переходу від державницького насилля, сваволі до самоврядування, до створення національних громад, до об'єднання їх у Всепланетну Громаду Народів.

Такий шлях пролягає через формування духовних Республік.

4.

Що основне в цій ідеї?

Визначення примату, першості у динаміці народного, а відтак — загальнолюдського життя. Ми певні того, що назріває Загальносвітова *інверсія лідерства*: не економісти повинні керувати творцями духовних вартостей культури (а це ж головні скарби еволюційного духу народів!), а навпаки — на чолі національного життя повинні стати мислителі, учені, письменники, митці, філософи, педагоги, мрійники, духовні подвижники, футурологи,

казкарі, пісенники, творці культури. Економічний бік життя має відступити на другий план, як фізіологія загальнопланетного організму.

Історичний досвід підтвердив, що *панування групи над цілим* — катастрофічне в будь-якому вияві: церква, партія, наукова еліта, мистецька асоціація, політична банда, підпільна мафія — всі неминуче зазнають краху, якщо ігнорують волю Цілості.

Сподівання на геніальні директиви, осяяння, з'їзди, перевороту, доктрини, катехизиси — марні! Доречно лише розкріпачення *всіх душ*, всіх індивідуальностей, всіх племен, народів, всіх прагнень і волінь. Таке кредо Зоряного ступеня еволюції. Стереотипи історичного балагану потерпіли фіаско. Тепер слово за *ентузіастами*.

Відтак, Космічна Епоха вимагає не лише техногенного виходу в безмірність, не лише інформаційної революції, а — насамперед — безстрашних кроків у таємничі світи внутрішніх Космосів.

Чи можуть бути офіційні органи та організації гарантами такої перебудови в сфері духовності й культури?

Марна річ!

Вони лише інструменти для виконання наказів "згори". Скажуть — розвивати культуру! Будуть! Але як? Ми вже давно бачимо результати такого "розвитку", хапаючись за голову. Скажуть — нищити! Спепелять дощенту, ще ретельніше, аніж це звеліли ті, котрі наказали.

Тому гарантом має стати безсмертне серце Нації, уособлене в минулому, сучасному, прийдешньому в ентузіастах духовного ступеня національного життя. Духовна Січ, Духовна Республіка має стати реальністю.

5.

Двадцятий вік розвінчує всі міфи. Міфи науки, міфи соціології, міфи релігії, міфи мистецтва, міфи окультних доктрин.

Наука стала прислужницею диктатур та бюрократій. Вона створила потвору атомно-інформаційно-космічного техногену, бездушного монстра, який вже готується пожертви власних творців та благодійників — мислячих істот.

Соціологія ошукала, обдурила народи ідеями земного раю. Жодна обіцянка не виконана: політичними катаклізмами користуються лише лідери тих чи інших держав або партій, проте й вони рано чи пізно зазнають нищівної катастрофи, спостерігаючи марність і злиденність всіх кабінетних доктрин, ворожих життєвій динаміці.

Мистецтво стало камуфляжем соціальних виразок або цинічним копирсанням у смороді тих виразок.

Релігія лише декларувала грядуще оновлення Буття, проте віддала його на поталу міфічним силам потойбічності, ігноруючи могутню творчу потенцію народів у реальному житті.

Банкрутує людство у всіх своїх задумах — гордовитих і далекосяжних. Куди йти? Задля чого? Ніхто не вірить у ідеали політичних лідерів чи релігійних жерців — усе перетворилося в барвисте лахміття планетарної гри.

Життя повертає нас до первинних чуттів, нерушимих і ясних вартостей. І найзначніша поміж ними — Нація, Народ. Дивовижна творча суть людських громад, котра виникла, народилася у безмежжі віків, подарувала своїм дітям чудоподібне Слово, пісню, думку, казку, мислення, естафету єдності, вірності, мужності, творчості.

Хто ж ти, Український Брате?

Древня земля від Карпат до Кавказу?

Але ж земля виникає й зникає, тоне в океані і встає з морських глибин. Хіба захочеш ти мурувати Храм Нації-Матері на хисткому ґрунті планетарних континентів?

Хто ж ти? Священний Славута-Дніпро? Легендарний Дунай? Замріяний Псло або Дон?

Але ж води дніпровські, дністровські, дунайські та потоки інших численних рік несуть свої хвилі у море, в океани Землі стають хмарами, дощами, травами, підземними озерами, солоною кров'ю білих, чорних, жовтих, червоних людей і тварин, білими хуртовинами над Європою, Америкою чи Антарктикою.

Хто ж ти? Задумливі Карпати, вікові ліси, незорі степи, лелеки, що повертаються з чужинецького вирію?

Але ж прекрасні гори є і в інших краях, і ліси гімалайські, сибірські або канадські не згірш від наших, і лелеки такі ж самісінькі в Словаччині чи Хорватії, в Румунії або Польщі.

Ти, Український Брате, невмирущий дух правічних волхвів,

войовників, сіячів і мандрівників, матерів і хліборобів, кобзарів і характерників, шукачів небувалого і козаків — лицарів Запорізької Січі, вірних дівчат, котрі не діждалися своїх коханих з красивих походів.

Ти — це дух казки, що несе в глибинних символах великий смисл Буття. Ти — це пісня народу — весела й сумна, зажурлива й буряна, громова й нечутна. Ти — це любов і обурення повстанця, волелюбність і творчість ремісника, пісенника, будівника, поета, митця, садівника, мрійника, сіяча. Ти — це вічне прагнення до всеохоплення Суцього, до преображення життя по закону краси й любові.

Ось чому ворожі сили всіх віків жадали одняти від тебе саме творчу суть національного духу, обмежити твій вияв лише зовнішніми лаштунками дії — землею, кордонами, урядами, політичними структурами, — тобто смертними, плінними, випадковими історичними формами. Якби ти назавжди прийняв ці — лише ці, безумовно, потрібні — ознаки національного життя, то прирік би себе на деградацію і смерть творчого духу.

Але час настав! Ти пробудився, відчув себе в потужному річищі вічного Народного Руху, збагнув необхідність створення письменами власного життя Книги Буття Святої, Духовної України, легендарної Духовної Республіки, стратегічний шлях якої пролягає у безмежжя думки, слова, творення і дії.

Спробуємо навести кілька фрагментів грядущої Хартії Української Духовної Республіки, щоб уявити масштаби і стратегію найактуальнішого планетарного дійства.

6.

ХАРТІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ РЕСПУБЛІКИ

Українська Духовна Республіка або Свята, Духовна Україна покликана до життя не умоглядними теоріями, а внутрішнім прагненням народного духу до саморозкриття. Дії та цілі, в яких донині розкривався творчий потенціал племен і націй, *недостатні* для розквітання невичерпної суті духу, бо вони обмежуються, головним чином, біологічною функціональністю і виводять з *неї* навіть ідеологічну та духовну базу. Тісні для на-

ціонального духу також рямця державності й географічно-економічні риштування, бо вони спрямовують творчість народів у архаїчні колії примітивного життя.

Настав час нового ступеня буття для народів. Ця ступінь органічно виростає з минулих досягнень безлічі поколінь і творчих осяянь національного генія. Завдання Народного Руху — вчасно відчувати необхідність нового народження і рушити йому назустріч.

Численні соціальні концепції спрямовують розум людства до асиміляції націй, як тимчасових історичних об'єднань людей, котрі, буцім-то, в епоху всеоб'єднання людства стають антагоністами і викликають почуття взаємовиключення й ненависті.

Такі концепції глибоко помилкові, злочинні й катастрофічні для Людини, як творчої істоти. Нація — не є плід концепцій, теорій чи якогось вчення. Це стихійна космоісторична реальність, така ж глибинна й самодостатня, як існування Всесвіту, як індивідуальність Людини, як нерушимі константи буття.

Можна сказати, що Нація — то Духовний Організм, в якому втілюється творчий дух Еволюції. Тому, шукаючи шляхи до творчої самореалізації народів планети і всього людства, ми маємо проблему Нації вирішити остаточно й безповоротно, щоб більше не повертатися до неї в сфері теоретичних спекуляцій. Помилковий вибір буде катастрофічний не лише для Нації, на яку замахується рука руйнатора чи асимілятора. Такий злочин завдає удару в серце всього людства, бо позбавляє його скарбів *неповторного* народного духу.

Така небезпека нависає над багатьма націями світу. Довкола їхніх доль точиться жорстока боротьба — явна й таємна. Руйнатори знають, що відверта декларація знищення національної неповторності викличе опір народного духу, тому вони озброюються примітивними концепціями про грядуще братерство народів, шлях до котрого лежить нібито через "злиття" націй у єдину нівельовану спільноту. Всім зрозуміло — і руйнаторам і тим, проти кого ведеться наступ, — що всі ці теорії — лише фіговий листок, що ним прикривається вовча морда антиеволюційного духу шовінізму та імперіалізму. Тому боротьба з цим духом повинна вестися не в сфері суперечок та доказів (що може доказати ягня вовкові?), а ґрунтуватися на Космічному Праві Нації на суверенний творчий вияв.

Історична реальність така, що Україна, як і багато інших націй, неспроможна вільно виявити свій творчий дух. Ще не сформувавши твердо своє національне обличчя, Україна тісно поєднала свою долю з могутньою жорстокою імперією, заміри якої були діаметрально протилежні волі Української Нації.

Всі спроби вийти на шлях суверенного розвитку жорстоко придушувалися, бо основою конфлікту і ставкою історичної гри були колосальні багатства України та географічно-економічні фактори, зв'язані з її буттям.

Створення УРСР не змінило ситуації докорінно, як цього вимагала боротьба і воля нації. Інерція імперіалізму та шовінізму не лише не подолана, а набрала нових, вишуканих форм і грандіозних масштабів. В минулі десятиліття імперський волюнтаризм діяв брутально й жорстоко — в катівнях безслідно щезло мільйони душ — героїчних і ніжних, смиренних і мужніх, творящих і байдужих. Якщо дивитися на націю, як єдиний організм, то, можливо, слід говорити про коматозний стан народного тіла, про агонію і необхідність *реанімації*.

Гласність і демократизація, як засоби "штучного дихання" для потопаючого етносу, ніяк не можуть спрацювати в умовах кільцевої оборони переродженців і яничарів. Національний дух розчиняється в псевдоінтернаціональній метушні сучасності, вичерплюючи себе для чужих замірів та цілей. Древні традиції творчості та історичної спільноти забуті або девальвовані. Періодичні спектаклі по телебаченню, радіо чи на сценах не воскресять основного — єдиної народної самосвідомості!

В цих умовах альтернатива така: або Україна деградує і щезне, як унікальний національний творчий дух, або *знайде* для себе *нове втілення*.

Таке нове втілення для національного самовідтворення є космічна іпостась народу, омріяна подвижниками з правіку — Українська Духовна Республіка, що має вивести свій народ на простори безсмертного духовного життя і кличе всі братерські народи йти цим шляхом, щоб створити Зоряне Братерство Націй Планети.

Цією Хартією ми воліємо закласти підвалини, основи для Буття Святої, Духовної України, для пошуку вільних, небувалих ще форм творчого вияву, в яких міг би втілитися полум'яний Дух Еволюції.

а) Нація

Духовна Україна є братерство творящих душ, котрі об'єднуються віднині й довіку священною спілкою Любові й радості для ствердження принципово нового ступеня Еволюції.

В основу духовного кореня і творчого прояву Українська Духовна Республіка кладе зерна всіх культурних надбань історичної України. Найсвятіші з них — мова, фольклор, здобутки літераторів, митців, будівників, педагогів, мудреців, заповіти мужності й любові, співстраждання й свободи, залишені нам героями Січі Запорізької та невмирущим Кобзарем, генієм Каменяра, Лесі, Сковороди та цілого легіону відомих і невідомих подвижників.

Духовна Україна не статистичне об'єднання людей певного етнічного кореня, а незримий духовний організм, для діяльності якого достатньо двох душ — чоловіка й жінки. Участь в житті Духовної Республіки визначається не деклараціями, не клятвами, не членством в штучних організаціях, не запевненнями у вірності, а життєвим подвигом і духовною дією на благо Вітчизни та братерських народів.

Критерії буття Святої України:

Земля, що її обнімає історико-географічна Україна, є лоно, де формувалася дух Нації. Проте для невичерпного саморозкриття необхідно переступити обмеження лона. Тому буття Духовної України природно переростає масштаби *земної* України, щоб мати змогу вийти на всесвітній простір діяння. Лише такий імператив Космічної Ери дозволить кожному народові досягнути астральну, зоряну динаміку дальшої еволюції.

Яке ставлення Духовної України до державної форми національного буття?

В річищі Народного Руху дебатовуються різні думки з приводу цього питання. Чи є *державна* сучасного типу неодмінною ознакою *суверенності*, до чого всі ми прагнемо? А може, навпаки? Може, ми самі одягли бюрократично-структурний хомут державності, замість того, щоб відтворити інші форми співжиття — природного, розкутого, радісного? Адже держави всіх епох і народів достатньо вже показали свою личину жорстокості, нещадності, примусу і безглуздої примітивної функціональності.

Традиційні держави, якими б прапорами та геральдичними знаками вони не прикривалися, є втіленням порочних, демонічних сил незгармонізованої ноосфери. Модифікувати їх — марна річ! Є лише один шлях до всебічного звільнення духовних еволюційних сил — *громада, община, спілка, братство*. Синонімів багато, проте суть одна: любовне об'єднання індивідуальностей і народів.

Духовна Україна мріє про Всесвітню Громаду, проте шлях до неї пролягає через ієрархічну структуру менших громад. Громади сільські, універсальні, які стали б природною лабораторією духовної самореконструкції народу, громади робітничі, мистецькі, релігійні, наукові, об'єднання громад — обласні, крайові. Національні Громади України, Росії, Литви, Грузії, Франції, Німеччини, Англії, Італії тощо. Всесвітня Спілка Національних Громад, як ступінь до Космічного, Зоряного Братерства мислячих істот.

Хтось заперечить: неможливо перейти до формування громадського життя в умовах світового протистояння — ідеологічного чи державного, економічного чи політичного.

Перший реальний крок — створення Духовних Республік в середовищі існуючих держав чи автономій. Такі зусилля дадуть поштовх до консолідації іманентних культурних потенцій, почнуть виховувати громадську думку в необхідності та неминучості Епохи Духовних Республік та Світової Громади народів.

Ініціативна Рада Духовної України, не втручаючись в народно-господарське життя *держави*, перейме на себе відповідальність за всю культурну, духовну стратегію національного поступу. Рада періодично скликатиме повноважні Конгреси українських громад Землі (те саме робитимуть духовні Ради інших націй) для координації творчого й духовного життя. Виникне Всесвітня Рада Духовної України для консолідації українських культурних сил, як в Материнській Україні, так і в діаспорі.

Всесвітня Рада Духовної України стає гарантом безсмертя національного духу, будуючи для цього в країнах розселення школи, вільні академії наук, храми тих чи інших релігій та вірувань, театри, видавництва, телерадіостанції, музеї, бібліотеки, Храми Краси, в яких можна інтегрувати всі надбання вселюдського генія.

Всесвітня Рада Духовної України входить у співдружність з

іншими Радами братерських народів, коли такі виникнуть, щоб разом з ними сформувати Духовне Братерство Націй Землі.

Проблеми мілітаризації, що потрясають економіку й соціальну сферу тепер, можуть бути остаточно вирішені лише правдивою співдружністю Духовних Республік і національних Громад. Єдиний критерій вселюдської стратегії духу можливий також тільки при ліквідації *держав*, озброєних до зубів, опертих на тисячолітні амбіції партій, мафій, економічних кланів а то й просто політичних банд.

Ми розуміємо, що вищезгадані завдання неможливо здійснити з людиною ветхого історичного типу. Тому Духовна Україна наріжним каменем і передумовою свого існування ставить духовне визволення *особи, громадянина, мислячої істоти*.

б) Людина

Життя творить само себе. Тому будь-яка штучна концепція чи філософське кредо, не узгоджене з життям, стануть мукою для людей і не створять нічого, окрім хаосу та історично немічних форм, приречених на розпад.

Тому Духовна Україна бере за основу буття щодо своїх громадян найпростіші, найприродніші ідеали, прийнятні для кожної мислячої істоти:

Людина — зерно Єдиного Буття з невимірною потенцією творчого саморозкриття.

Людина — *Безсмертна*. В нащадках, в результаті творчості, в сфері розуму, в духосфері, в сфері чуття, в безлічі ще нерозкритих аспектів буттєвості. Людина — основа і критерій Буття, *Суб'єкт*, котрий став підвалиною самого Космосу. Людина — спадкоємець Всесвіту, отже — дбайливий брат рослинного й тваринного світу, котрий треба об'єднати любов'ю і красою. Це — стратегічне завдання і космічний борг перед Природою.

Для того, щоб ці духовні імперативи стали природними і самозрозумілими, Духовна Україна надає першорядного значення освіті, школі, вихованню юних поколінь. *Освіту* треба звільнити від будь-яких ідеологічних диктатів та стереотипів. Напрямок і характер освіти обирає індивід — добровільно й незалежно, а не школа чи якийсь ідеологічний інститут. Єдиний критерій — дух

любові й вселюдськості. Релігія також вимагає революційних метаморфоз. Релігія є глибоко інтимне, сокровенне життя індивіда, спрямоване до розкриття Духовного Зерна Особистості, а тому вона (релігія) повністю виключається із сфери догм, приписів, переслідувань, архаїчних ритуалів, нав'язування, протистояння.

Для того, щоб визволити Дух Людини для повної самореалізації, треба вже тепер відділити все духовне життя Нації (освіту, релігію, пізнання, творчість тощо) від державної юрисдикції і зосередити під захистом Духовних Республік, перевести в річище Народного Руху.

Держава узурпує духовну силу народів і спрямовує її до руйнації, ворожнечі, історичних абсурдів, божевільних соціальних прожектів. Держава виснажує землі, природні ресурси, фауну і флору для антиеволюційних цілей, створюючи армію, апарат насильства, бюрократичні мафії, низку юридичних норм, що диктуються не необхідністю, а хаосом безперспективного сучасного життя. Коротше — держава розплоджує злочинну ситуацію і "бореться" з нею. До того ж — держава поглинає основний скарб Буття — душі юних поколінь, маніпулюючи їхньою свідомістю для нелюдської мети самоствердження влади або ідеологічних жупелів.

Тому Духовна Республіка визволяє особу від ілюзії державної необхідності і спрямовує її до *влади духу*.

Державним структурам покищо може залишатися сфера зв'язку, транспорту, підтримування порядку, оборони (доки вона необхідна), координація господарських функцій, міжнародна торгівля, — доки й ці функції будуть перебрані Громадами Духовних Республік Землі.

в) Людство

Створення Української Духовної Республіки чи інших національних об'єднань такого типу — не є справа дипломатичних переговорів чи парламентських директив.

Духовна Республіка народжується й будується в серці своїх громадян-ентузіастів, а тому її *буття* ні в чому не узурпує права привілеїв інших народів, партій чи ідеологій.

Духовна Україна розуміє *людство*, як Братерську Сім'ю Народів та Індивідуальностей, і на цій підвалині будуватиме своє життя, мету й творчу дію.

Життя — священний дарунок Космосу. Тому Духовна Україна вважає замах на життя Людини, думку про вбивство, ідею війни і саму війну — злочином супроти самого Духу Буття. Найближчим часом слід переосмислити ставлення мислячої істоти щодо всієї життєвої тканини Природи, бо фауна і флора — тіло Єдиного Життя, котре дало нам можливість піднятися до вершин самосвідомості й духовності. А тому Духовна Україна проголошує ідею братерської солідарності з рослинним і тваринним світом, маючи на меті формувати засади для Альтернативної Еволюції, при якій достойне, щасливе, творче місце займе всяка жива істота, здатна до еволюційної трансформації та одухотворення.

Таке кредо дозволить вирішити низку екологічних, демографічних, економічних та космологічних проблем.

Духовна Україна вірить у можливість побудови Світу Любові й Краси. А тому вона звертається до Людства з братерським закликом — розпочати нову ступінь Еволюції негайно, не відкладаючи. Лише таке *духовне* всепланетне будівництво дозволить уникнути катастрофи або хоча б зм'якшити її.

Українська Духовна Республіка відкриває Людству своє серце, сповнене любові, свої творчі скарби духу, нагромаджені національним генієм впродовж тисячоліть, і промовляє урочисто й щиро:

— НАРОДЖУЙТЕСЬ, НАРОДИ-БРАТИ, У НЕБО ВОЛІ! ВИ ВІЛЬНІ — ВІД ВІЙНИ, АРМІЙ, ПАРТІЙ, ДЕСПОТІЙ, ІДЕОЛОГІЙ, МАРНОВІРСТВА, В'ЯЗНИЦЬ, ПСЕВДОЗАКОНІВ!

ВИ ВІЛЬНІ — ДЛЯ ЛЮБОВІ, РАДОСТІ, ТВОРЧОСТІ, МОЛИТВИ, ПІЗНАННЯ, САМОПІЗНАННЯ, ДЛЯ ВСЕОБ'ЄДНАННЯ БУТТЯ!
МИР І БЛАГО — ВСІМ СВІТАМ!

7.

Ми не претендуємо на вичерпні формулювання ідеї, на лідерство, на пріоритет. Ми лише передаємо естафету правдавнього заповіту пращурів, геніально висловленого Тарасовим:

"Розкуйтеся, братайтеся!" Конкретизація всіх сторін національного життя під небом Духовної Республіки відбудеться природно й просто. То справа *нової, вже святкової повсякденності* грядущого.

Основне — заgrimів Дзвін Пробудження.

Як пробудитися? А просто: відкинувши тисячолітні забобони псевдовіри, псевдозакону, псевдознання. Дивніше всього те, що в Людині все є, але вона чогось шукає *поза собою* .

Любов — з нею, краса — з нею, мужність — з нею, знання — в її розумі й серці, невичерпні можливості трансформації матерії та її одухотворення — у ній.

Злочинність, гріховність, виродження, безнадія, бездуховність — то лише сутінки сплячого розуму, то — гіпноз темряви, нав'язаний віками лабіринтного шляху.

Вікові апокаліпсичні пророцтва про загибель людства — то програма демонічних сил, спрямованих на самознищення мислячої істоти Землі. Спочатку прищепити вірус гріховності, падіння, а потім розвинути його до комплексу неповноцінності і приреченості. Пітьмі майже пощастило здійснити злобну антилюдську програму — примару загибелі в ядерній пожежі ще не вдалося усунути.

Відкинути психічний морок, що сліпить душі багатьох поколінь, — складно! Але шлях єдиний і лише він приведе до Епохи Радості, до Саття Юги (Світлої Ери), омріяної мудрецами Сходу і Заходу: це шлях до Світової Духовної Громади Народів і Племен.

Ми — Діти Духу, отже єдині, законні володарі Буття, зоряні спадкоємці. Це дає розуміння всієї космічної ситуації. Всі боги, демони, кумири, тирани, царі, диктатори, вся фантазмагорія соціальних утопій та переворотів, всі земні війни та імперії — лише марення сплячого духу, котрий повірив нічним привидам обману.

Відкинути все, все, все! Лишити тільки те, що *не вмирає* : любов, творчу силу вічного преображення, прагнення до всеохоплення Суцього.

Такий важіль могутньої індивідуалізації може дати лише Матір-Нація, котра народила нас земними дітьми. Тепер черга за нами — підняти Образ Матері у небо, народитися разом з Нею у Вічність.

Мова-Логос, витікаючи з джерел земної історії, впадає в Ріку Всесвіту, стаючи Зоряним Океаном, запалюючи в небі зорі — самоцвіти краси. Прадавні думи й казки розривають шкаралупу символу і розквітають у вищій реальності новим змістом для тих, хто збагне їхню втаємничену суть.

Це — прекрасне прийдешнє розуму й духу.

А нині — ставаймо під прапор Духовної України, народжуймося у небо *волі* , пам'ятаючи дивовижні заповіді невмирущого Кобзаря:

Роботящим умам,
Роботящим рукам
Перелоги орать,
Думать, сіять, не ждять,
І посіяне жать
Роботящим рукам

Все на світі — не нам,
Все богам, тим царям!
І плуги, й кораблі,
І всі добра землі.
Моя любо!.. а нам —
Нам любов меж людьми.

Неймовірне пророцтво і прозріння в суть Буття! Творче діяння й любов — ось який заповіт Тараса для Синів України. А жадова речей і ефемерних потреб, якими нас і нині жадають полонити сини темряви, — потворам вчорашнього дня, володарям обману. Хай вони лишаються у інферно-пеклі з своїми "багатствами".

Так радісно збагнути, що нічого не втрачено на жадливіх стежках ілюзорного життя, — хіба що примари нікчемних містифікацій. Нам нема за чим жалкувати, бо все *суттєве* — не вмирає!

Навіть атомна потужність держав та імперій безсила зупинити народження Духовних Республік, прекрасних дочок Живого Бога. Тануть в імлі обриси ілюзорних храмів, деспотій, кривавих ешафотів, в'язниць.

Виростають блакитні Храми Духу на підмурку людського серця.

Радіймо, духовні громадяни! Ми знову під люблячим оком Матері. Перед нами — нескінченна дорога творчості, радості, любові. Ідімо, сіймо зернята блага та миру, знання й дружби, збираймо Плоди Правди та Кохання. Материнський Сад, посаджений з правіку, збережений, доглянутий в найскрутніші віки темряви, очікує нас!

1974-1989